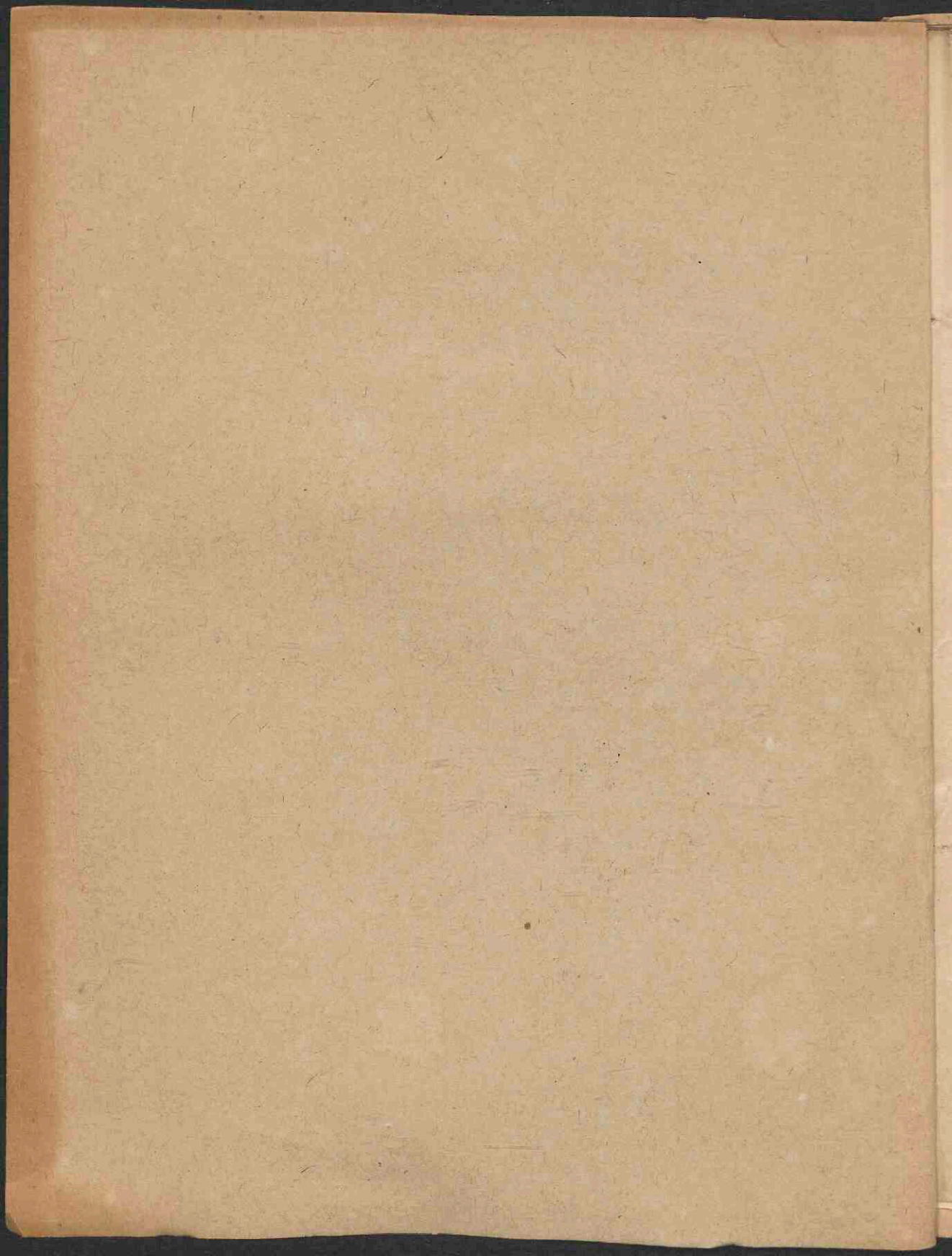

Vredezing op de langgewenschte vrede tusschen Vrankrijk en de Vereenigde Nederlanden, [. . .] etc

<https://hdl.handle.net/1874/274386>

1713.
KB. 16181

Km. 16181

VREDEZANG

OP DE LANGGEWENSCHTE

VREDE

TUSCHEN

V R A N K R Y K

E N D E

VEREENIGDE NEDERLANDEN.

Gesloten te Utrecht

Op den 11. April van het Jaar 1713.

D O O R

P. D E B Y E.

Rechtsgeleerde.

VREDEZANG

OP DE LANGGEWENSCHTE

V R E D E

T U S S C H E N

V R A N K R Y K

E N D E

VEREENIGDE NEDERLANDEN.

Gesloten te Utrecht

Op den 11. April van het Jaer 1713.

IN 't eindt heeft dan de krygstrompet
In Nederlandt eens uitgeklonken,
De sabel lang genoeg geblonken,
Met zoo veel helden bloedt besmet.

A 2

De

De woede is eindlyk aan 't bedaren,
 Der vorsten wraak en oorlogsluft
 Noch tydig en naar wensch gebluft,
 Tot heil van haardsteên en altaren.

Myn Zangnymf al te zacht van aardt
 Zong lang genoeg gedwonge toonen
 Tot lof van Mavors dappre zoonen,
 En wreedten handel van het zwaart.

Zy volgde traag Bellone's affen,
 Te schuw van 't bloedige tooneel,
 De vredegalm zal hare keel
 En teêre snaren beeter passen.

Nu valtze in 't witte feestgewaadt,
 Het hoofd bekranst met vette olyven,
 De goude vreê ter eere, aan 't schryven,
 En zeegent den vereenden staat.

Bestuur, o Febus, hare vingeren;
 Zy wil niet, als uw Faëton,
 De paarden mennen van de zon,
 Om ze in den Eridaan te slingeren.

De gunst alleen, daarze u om smeekt,
 Is, om haar lippen te besproeien
 Met druppelen, die langs Pindus vloeien,
 Met vocht dat haren geest ontsteekt.

't Gaat

t Gaat wel: zy voelt van uwe vonken,
O Vader, 't aangenaam geweld:
Zy voelt, hoe hare boezem zwelt,
En wordt van uwe Godheid dronken.

Zie daar ontsluit zy haren mondt.
Komt, luistert toe gy Batavieren,
Zy plant de witte vreëbanieren
Ter goeder uur op uwen gront.

O strydbaar volk, door de oorlogsplagen
In uw geboorte al fel gedrukt,
Hoe meenigmaal is 't u gelukt,
Dat ge uwen vyand hebt verslagen?

Wat liep uw vryheidt al gevaar,
Wanneer de dwinglandy der vorsten
Op Bato's neven losgeborsten
Uw' tuinleeuw vatte by het haar?

Maar wie bestondt hem aan te randen,
Die niet gessingert, en gessleurt,
Geteistert, deerelyk gescheurt,
Noch schuwt zyn klauwen en zyn tanden?

Wie weet niet hoe het hen bekwam,
Die met uw' tempeldienst zich moeiden,
Uw vryheidt van gemoet besnoeiden,
Te zwaart vervolgden en te vlam?

De Faam zal 't overal getuigen,
Zoo ver de zee hare armen spreidt,
Dat nooit eene aardsche mogentheid
Uw' nek heeft voor het juk doen buigen;

Datge altoos kloek en onvertzaagt
Met bloed uw grenzen hebt beveiligt,
De vryheid aan uw staal geheiligt
Op 't hooft van Neêrlands reine maagt.

Dus is uw magt in top geheven,
Uw dapperheid met deugd gepaart
Doet voor de slagen van uw zwaart
Zelf de andre weerelden al beeven.

Maar neen: gy toont, hoe de oorlogsgloet
Niet dan door dwang u kan vermaken,
Hoe noô gy sloopt eens anders daken,
Hoe groot uw afkeer is van bloet.

In 't midden van uw zeegepralen,
Zoo draa uw vyandt smeekt om vree,
Steekt gy het lemmer in de scheê,
En zet uw' moedt en krachten palen.

Wie pryft die deugd niet ongevergt,
En zegt; dit 's de aart der Batavieren,
Zy missen nooit de lauwerieren,
Maar plukkenze nooit dan getergt.

Hun

Hun helden zyn genoeg beladen
Met glori en met krygstrofeen :
De weereit valt hun roem te kleen ,
Geen eeuw zwygt van haar heldedaden.

Haar heerszucht sprong nooit van hunn' grondt.
Waar stoordenze, in hare eige muuren
Te vreedden, ooit een van haar buuren,
Dan die haar kerk of vryheidt schondt ?

Wat kon het Alexander baten ,
Dat hy den blooden Persiaan ,
Den onbedreeven Indiaan ,
Ten prooi gaf aan zyn rooffoldaten ?

Kon of de Ganges, of de Eufraat,
Met al hunne overwonne troonen,
't Geplondert goudt van zoo veel kroonen
hem wel bevryen voor 't verraat ?

Neen : Babel ziet met vreugdt hem sneven,
En de afgestroopte weereldkloot
Gewrooken door een slechte doot,
Daar hem zyn vrienden zelf vergeven.

De twist ontstoken in zyn landt,
Gaat Macedoniën vernielen,
Paait zoo veel Aziaansche zielen,
En zet zyn erfdeel in den brandt.

Die

Die winzucht kon op ons nooit hechten:
Nooit dreef ons gierigheidt te veldt,
Die braaf ons zelve voor geweldt
Beschermen, niemandt eerst bevechten.

Dan moet uw vyandt zelf beschaamt
Zyn reukeloos bestaan beklagen,
U eerst om vrede komen vragen:
Dan wordt uw billykheidt befaamt.

Zoo maaktge uw' landaardt by de Goden
Bemindt, by 't sterffelyk geslagt
Geëert, ontzien, gevreelt, geacht:
Zoo komt u elk tot vriendschap nooden.

Zoo moet de felste krygsorkaan
Hoe dul en hevig opgekomen,
Weg dryven van uw vrye stroomen,
En uw gezegendt strandt ontgaan.

Wy danken u, doorluchte Vaderen,
Die met zoo ongekreukte vlyt
Noch daaglyks voor 't gemeen u kwyt,
Gy deedt ons welvaart spoedig naderen.

Gy koost ons mannen van verstandt,
Die door geen schyn of list te blinden
Den knoop van vrede zouden binden,
En leggen 't oorlogsdier aan bandt.

Zy

Zy hebben zich volmaakt gequeeten,
En 't landt door hare zorg verplicht,
Zy keeren roemryk uit het sticht,
En hebben 't monster aan de keeten.

Nu is het groote werk voltooit;
De reklykheidt der bondgenoten
Heeft Janus tempeldeur gesloten;
De twistharpy ontsluitze nooit.

Daar komt die gulde en milde vrede
In 't blank satyn ons toegetreên,
Wat sieren haar bevalligheên!
Wat heil! wat voordeel brengtze mede!

Wat sleeptze een' eindeloozen stoet
Van hemellingen na zich heenen,
Zy blinkt van goudt en eedle steenen.
Alwaarze treedt is overvloedt.

Wat schiet zy goddelyke lonken!
De blydschap volgt haar op de hiel.
Hoe streelt haar byzyn myne ziel!
Hoe kanze ons hert in minne ontvonken!

Hier woelt en roept alom de jeugt
Van ware blydschap uitgelaten;
Zyt welkom, schoone, langs de straten,
Gy haart ons zaligheidt en vreugdt.

B

Wy

Wy vloeken Mavors en zyn knapen
Met hun onmenschelyk bedryf:
Wy kussen uwe vreeddeolyf,
Die ons voortaan geruft doet slapen.

Gints komt een aangenaam gerucht
Van stemmen, die hun toonen paren
Met luit en fluit en cithersnaaren;
De vreugdegalm vervult de lucht.

De tuinmaagdt van haar gezellinnen,
De trouw, de kracht, voorzigtigheid,
En andre deugden meer geleidt,
Haalt juichende de vrede binnen.

Zy reikt haar vriendelyk de handt,
En kust verliest de roode wangen:
Naar u was, zegtze, al myn verlangen,
Gy voert de welvaart in myn landt.

Wees welkoom met die u verzellen,
Nu zal myn grondt weêr vruchtbaar zyn,
Van kooren, myne druif van wyn,
En 't vee van melk en boter zwellen.

Nu zal geen hoof het teêr gewas
Verpletten, de akkerman niet zweeten
Voor rovers, die zyn' arbeit eten,
En leggen zyne schuur in de asch.

De

De dolk heeft bloeds genoeg verflonden;
Geweldt en vrouwekracht heeft uit,
Nu wordt geen vrouw of kuissche bruidt
Op 's mans of bruigoms lyk geschonden.

Die plagen keert gy van ons af,
En vleidt ons met de zoete hope,
Datge ook het overig Europe
Zult stillen met uw slangenstaf.

Hier fluit de Maagdt allengs bezweken,
En van de blydschap overstelpt
Al staamlende den mondt, en helpt
De Vreêgodinne dus aan 't spreekken:

Gy weet hoe gy myn hert bekoort,
O Allerwaardste der vrindinnen,
Die myne gunst en schoonheid minnen,
Hoe graag ik woon aan uwen oort.

'K heb wederom uw' tuin verkoren,
Europe 's allerbeste deel
Tot myn verblyf en lustprieel,
Daar niemandt licht myn rust zal storen.

Nu zal de schrandere Merkuur
De zeenuw van uw' staat weêr styven,
Uw schatkist weegen doen van ichtyven,
Den handel vesten in uw muur.

Gaa weêr geruſt uw waren veilen,
Bezoek den bruinen Indiaan,
'T is veilig op den Oceaan,
Gy moogt weêr om den aardkloot zeilen.

De ſtroomen zyn alom geſchuimt,
Geen roover zal uw havens fluiten,
Of uwe koopmanſchap vrybuiten,
Zy hebben 't peekelveldt geruimt.

Gaa! keer met rykgelade vlooten,
Breng ſchatten in van Ooſt en Weſt;
Zoo word weêr uw gemeenebeſt
De rykdom in den ſchoot gegoten.

En even als van trap tot trap
Uw magt en handel ſtaat te groeien,
Zoo zullen ook uw ſcholen bloeien
In oeffening van wetenſchap.

Minerve meê ten kryg getogen,
Verdeelde uw jonglingsſchap in twee;
Veel trokken met haar veldwaart heen,
En al de weetzucht ſcheen vervlogen.

Zy zet de wapens aan een kant,
En komt met my uw vreugdt vermeêren,
Nu zal uw jeugt de pen hanteeren,
En hangen 't zwaardt weêr aan den wandt.

Nu.

Nu zal weêr uw Bataafs Athenen,
Dat zoo veel geesten heeft gequeekt,
Waar van de gansche weereldt spreekt,
Van wysheidt vloeien als voorheenen.

Zy vindt eerlang haar kerk te smal
Voor in en uitheemsche verstanden;
Die daagelyks staan aan te landen,
't Gerucht van vrede lokt hen al.

Zy zal hier 't handwerk weêr doen leven,
De werkbaas lang van winst ontbloot
Ziet 't einde van zyn hongers noot,
En valt weêr rustig aan het weven.

De jufferschap grypt naar de naalt,
En dreigt op haar gespanne ramen
De schilderkunst haast te beschamen,
Nu Pallas haar te vooren maalt.

Al wat bezielt is schynt herboren;
Al 't landt ontfangt een nieuwe jeugt,
En Filomeel liet zoo verheugt
In vyf paar jaren zich niet horen.

De Zangberg wars van bloedt en moordt
Zag lang uit deeze ontruste streken
De negen zusteren geweken,
Door 't dondren van 't kanon gestoort.

Nu zien zy de oorlogsdamp verdwynen,
Beklimmen weêr uw Helikon,
En juichen dat myn vredezon
Uw' duitschen Pindus komt beschynen.

'T is alles nu in stille rust,
Ja Mavors tot den kryg geschapen,
Schiet zelf gewillig 't stâl wapen
Van 't lyf, op zoete min beluſt.

Hy valt zyn Venus weêr in de armen;
Die zal zyn moegevochte leên
Met duifent minnezoetigheên
Weêr koestren, ſtoven, en verwarmen.

Dus is uw vreugdt in top geraakt,
Uw roem en mogentheid, gerezen,
Vervrolyken uw deſtig wezen;
Dus ziet gy 't heil uw 's lands volmaakt.

Ik zal uw palen nooit verlaten,
Zoo lang gy de eendragt trouw bemint,
Myn zuſter, die de pylen bindt,
Van uwe zeven vrye ſtaten.

Hier zwygt de vrede; want de maagt
Geleit haar langs een' gouden drempel
In 't midden van den nieuwen tempel,
Die haren naam voor eeuwig draagt.

E I N D E.

Nu zien wy de ontlooyding vanden
Beklimmen weert der Heiligen
Beklimmen der Heiligen
Een dachten Eendracht konde

I se alle in die tijd
In de voor der Heiligen
In die zelfgewillig die Heiligen
Van die of zote die Heiligen
In die voor der Heiligen
In die voor der Heiligen
In die voor der Heiligen
Weer koelken, loven, en verwarpen

In die voor der Heiligen
In die voor der Heiligen
In die voor der Heiligen
In die voor der Heiligen
In die voor der Heiligen
In die voor der Heiligen
In die voor der Heiligen
Van ome veer rive liden

In die voor der Heiligen
In die voor der Heiligen
In die voor der Heiligen
In die voor der Heiligen
In die voor der Heiligen
In die voor der Heiligen
In die voor der Heiligen
Die haren naast voor eenwig draagt

E I N D E

